

LBRIS

We know
books

Rob Perry

DOG

UN CÂINE PIERDUT, UN BĂIAT REGĂSIT

Traducere din limba engleză
ANN CARAMANIAN

UNU

Benjamin Glass mergea să vadă balena moartă când câinele a început să se agite pe lângă el, pe nisip.

– Mă duc să văd o balenă moartă, i-a spus el cu voce tare.

De obicei, nu încuraja câinii pe care nu-i cunoștea, dar acesta părea trist. Trăgea după el o lesă roșie și se holba în jur.

– Probabil că nu ar trebui să te iei după mine, i-a zis câinelui.

A spus asta deoarece nu știa cât de bine poate înțelege un câine moartea – nu știa dacă animalul putea face față întâlnirii cu balena. Benjamin aflase despre balenă dintr-un ziar pe care îl citea la locul de muncă. Când supervizoarea sa, Camille, l-a pus la casele de marcat, Benjamin folosea ziarele pentru a acoperi lumina scannerului, evitând astfel riscul de a-i afecta vederea. Ea i-a arătat cu degetul o imagine pixelată, pe una dintre primele pagini.

– Ar trebui să mergi să o vezi, a zis ea, cu pumnul strâns la piept. Ar trebui să vezi cum te face să te simți.

Camille spusese că văzuse deja balena, ca parte a conexiunii ei complete și fundamentale cu toate animalele de pe pământ.

– Nu cred că mi-ar plăcea, a spus Benjamin pulverizând soluție antibacteriană pe banda rulantă de produse.

– Poate ăsta este fix motivul pentru care ar trebui să o vezi, a spus ea.

Benjamin stătea în direcția opusă din care bătea vântul față de balenă și respira superficial, în caz că orice ar fi ucis animalul ar

putea cumva să-l afecteze și pe el. Îl îngrijorau agenții patogeni aerieni de când auzise despre un bărbat care ajunsese la aeroportul Gatwick cu o afecțiune respiratorie foarte contagioasă. Unele ziare spuneau că boala venea din Asia de Est, pentru că acolo oamenii mănâncă lilieci. Camille stătea lângă automatul de băuturi cu un suc dietetic în mână când a auzit despre cazul bărbatului infectat de la aeroport. Ochii ei s-au închis ferm.

– Sărmanii lilieci, spuse ea. Sărmanii de ei.

După-amiaza aceea, Camille își curățase chakrele și își crescuse doza zilnică de remedii homeopatice.

– E moartă, spuse Benjamin arătând cu degetul.

Analiză cu atenție gura mare și orificiul respirator al balenei. Câinele se așeză la câțiva pași în stânga lui. Deși balena nu părea în stare avansată de descompunere, nisipul de sub ea se înroșise. Acest fapt îl făcu pe Benjamin să se gândească la felul în care sângele se oprise treptat în venele balenei, de mărimea unor conducte de apă. Se uită la ochii ei triști și bătrâni, uscați de soare, și își imaginează organele interne ale balenei, toate apăsate unele peste celelalte, pe măsură ce gravitația își făcea simțită prezența asupra corpului său eșuat la mal.

– Unde îți este stăpânul? îl întrebă pe câine.

Câinele nu îl băgă în seamă, doar stătu și privi balena, clipind și respirând. După un scurt timp, se apropie de balenă și îi linse stratul de grăsime.

– La naiba, spuse Benjamin uitându-se în jur să vadă dacă îl auzise cineva. Când câinele se întoarse, își apăsă nasul umed pe mâna lui Benjamin.

– La naiba, spuse din nou.

Benjamin inspectă pata de umezeală aflată deasupra încheieturii sale, grupul de fire de păr roșiatic care se lipiseră de piele. În acest timp, câinele îl privea cu ochi reci. Clipiri lente, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Acum o să trebuiască să plec acasă, spuse Benjamin.

Benjamin merse printre dune cu mâna umedă întinsă, câinele urmându-l la distanță. În timp ce mergeau pe drumul nisipos, ce șerpuia pe lângă parcul de rulote California Sands, câinele se opri să adulmece cochilii goale de crabi și bucăți de plastic aduse la mal de valuri. Ajunseră la o gaură în gardul de plasă.

– Nu cred că ar trebui să intri pe aici, spuse Benjamin trăgându-și mână peste mâna curată – cea pe care câinele nu o linsese – pentru protecție. Câinele făcu câțiva pași înainte și tremură.

– Dacă faci tetanos, vei face trismus, spuse el. Ceea ce înseamnă că nu vei putea mânca. Maxilarul îți va înțepeni.

Apoi se strecură prin deschizătură. Nu se uită înapoi ca să nu-i dea câinelui idei greșite, doar trecu printre rulote – cu privirea înainte, adidașii alunecând prin noroi – pe lângă o cutie de televizor cu ecran plat lăsată să se deterioreze sub ploaie și un cadru de bicicletă.

La rulotă, Benjamin se uită înapoi pe drum. Câinele nu părea să fie prin preajmă, așa că urcă pe platforma de lemn. Când se întoarse să verifice din nou, văzu câinele cu limba atârându-i. Se uita cu ochii sticloși și gura întredeschisă la Benjamin, în timp ce acesta se strecura pe ușă, lăsându-l singur pe verandă.

Benjamin se rezemă de perete și trase aer în plămâni. Își dădu jos blugii și îi puse în mașina de spălat, apoi își spălă bine mâinile în chiuvetă. Se strecură până la fereastră și privi afară printre perdele. Câinele stătea pe verandă, privind cum steagul parcului de rulote se legăna pe catarg. Din când în când, își închidea ochii pentru puțin mai mult decât o clipire și se legăna. Când se uită din nou la Benjamin, acesta se îndepărtă de fereastră și ridică telefonul. Sună la informații pentru a obține numărul unei organizații de protecție a animalelor și ceru să-i facă legătura.

În timp ce aștepta ca un specialist de la call center să devină disponibil, Benjamin luă două pufuri din inhalatorul său. Își ținu

respirația până îl luase amețea, ascultând melodii pop neclare ce pocneau în receptor de parcă semnalul ar fi fost slab. În cele din urmă, o doamnă răspunse. Avea un accent galez și o voce prietenoasă. Spuse că o cheamă Laura.

– Bună, sunt Benjamin Glass, spuse el.

– Bună, Benjamin Glass. Cu ce te pot ajuta?

– Sun pentru că este un câine aici care mă tot urmărește, spuse el. L-am găsit pe plajă lângă o balenă moartă, pe care a lins-o. Apoi m-a urmat acasă.

– O balenă moartă? întrebă Laura.

Benjamin simți că ea pierduse puțin esența problemei. Nu era balena pe verandă, ci câinele.

– Da. Pe plajă. Crezi că ar putea fi infectat?

Laura nu răspunse, așa că Benjamin continuă.

– Mi se face rău când sunt stresat, spuse Benjamin sperând că tăcerea ei constituia doar timpul necesar pentru a găsi o soluție. A trebuit să-mi folosesc inhalatorul.

– Să începem cu ce fel de câine este, spuse Laura.

Benjamin se gândi puțin. Câinele arăta ca orice alt câine, doar că pieptul lui era mai puternic și avea picioarele mai lungi.

– Arată ca o bicicletă de curse, spuse el.

– Aha.

– Și are o blană exotică. Ca un tigru.

– Bine, și altceva?

– Unele coaste îi ies în evidență, spuse el. Nu de foame. Aș zice că așa arată dintotdeauna.

– Ce anume?

– Acești câini.

– Posibil, spuse Laura. Crezi că este un ogar?

Benjamin putea auzi alte telefoane sunând în fundal. Scaune lovindu-se de birouri.

– Da, spuse el. Așa cred.

Laura răspunse abia după o scurtă pauză. Părea să fie felul ei de a fi.

– Are cumva numele scris pe zgardă? întrebă ea.

– Nu știu. Încerc să nu-l ating.

– Unde este acum?

– L-am lăsat afară pe verandă.

– Înțeleg. Și e încă acolo?

– Nu știu. Să verific?

– Dacă poți.

Benjamin se târi până la ușă, întinzând cablul telefonului cât de mult posibil, vorbind mai tare deoarece receptorul nu-i mai ajungea până la ureche. Când privi afară prin fanta pentru scrisori, câinele se uita direct la el prin aceeași deschizătură. Își lingeă botul și tremura.

– L-am găsit. E încă acolo, spuse Benjamin. Acum tremură.

– Ai putea să-l lași să intre?

– Exclus, spuse el. E o fabrică de germeni. Am nevoie să vii tu să îl iei de aici.

Benjamin trase perdeaua. Se simțea prost spunând astfel de lucruri pentru că acel câine avea ochi expresivi și pentru că era frig afară, dar nu voia să lase câinele să se frece de mobilă și să răspândească microbi prin rulotă.

– Este rănit? spuse Laura.

– Nu chiar. Cred că ochiul stâng e puțin infectat. E greu de spus de la distanță.

– Pare să fi mâncat recent?

Benjamin examinează câinele prin fereastră.

– În afară de treaba cu coastele? spuse el.

– Da. Pare înfometat?

Lui Benjamin nu-i plăcea presiunea de a trebui să decidă pe loc. Nu era expert în câini.

– Stai, spuse el lăsând telefonul pe pervaz și fugind către bucătărie.

Luă ultima felie de pâine albă din pungă și o împinse prin fanta ușii. Sunetul câinelui adulmecând se auzea prin fantă în timp ce acesta investiga felia, dar nu mâncă pâinea.

– Nu îi e foame, spuse Benjamin.

Benjamin o putea auzi pe Laura explicând situația altcuiva în fundal. În timp ce aștepta ca aceasta să termine de vorbit, își scărpină interiorul antebrațului până i se înroși pielea.

– Benjamin, rosti Laura, în cele din urmă, mai ești acolo?

– Da. Sunt încă aici, spuse el.

Ea ezită.

– Problema pe care o avem aici, această situație, problema... ta, este că nu preluăm câini sănătoși.

Benjamin nu înțelese. Nu era câinele lui. Se gândi că poate auzise greșit, așa că îi ceru Laurei să repete.

– Nu preluăm câini sănătoși, Benjamin, spuse ea.

În tăcerea care urmă, Benjamin se gândi la tot ce se întâmplase. La limba câinelui atingând stratul balenei de grăsime. La etichetele sale contaminând suprafețele rulotei. La faptul că șefa lui, Camille, credea că animalele pot experimenta emoții umane complexe, cum ar fi jena și dorul romantic.

– Ai auzit vreodată de *Toxocara canis*, Laura? spuse el, în cele din urmă.

– N-am auzit, spuse ea.

– Este un fel de parazit care trăiește în fecalele de câine. Practic, un vierme oribil care crește în spatele ochiului și te face să orbești.

Benjamin așteptă câteva secunde pentru impact. Pielea de sub bărbie începu să-l mănânce.

– Îți poate opri ficatul și plămâni.

Benjamin auzi un telefon sunând în fundal. Așteptă ca Laura să răspundă.

– Există un hingher local cu care te voi pune în legătură, spuse ea. Îți voi da numărul lui acum.

– E perfect așa, spuse Benjamin ușurat. Pentru că nu vreau să fac mare tam-tam din asta, dar m-a atins deja de câteva ori.

– Te-a atins?

– Da. Pe mână.

– Îți dau numărul acum, Benjamin.

Benjamin o întrerupse.

– Pardon, Laura, spuse el. O dată, da, de fapt, doar o dată.

– Ce anume?

– Doar o dată m-a atins.

O altă pauză. Sunetul abia perceptibil al respirației Laurei.

– Numărul de telefon, Benjamin. Este...

– Am mințit în legătură cu de câte ori m-a atins pentru a face să pară mai rău. M-a atins doar o dată.

Laura îi citi numărul. Îl notă pe un plic cu un creion tremurând, pielea lui devenind fierbinte de stres.

– Îmi pare rău că am mințit, Laura, spuse el.

– Ai un membru al familiei care ar putea să te ajute?

– De obicei, bunica mea ar ști ce să facă, spuse Benjamin.

– Bine. Și ea unde este?

El ezită. Nu-i plăcea să spună „spital”. Simțea că dă naștere unui lucru întunecat prin vorbele sale.

– E la bingo, spuse el.

– Bine... deci poate să te ajute când ajunge acasă?

– Este o vacanță de bingo, spuse el.

– Nu știam că există astfel de vacanțe. Unde exact?

– În Tenerife.

Benjamin se întreba ce ar fi spus bunica lui dacă ar fi putut. Știa că i-ar fi plăcut câinele, pentru că îi plăceau animalele, dar asta îi aducea atât o stare de bine, cât și una de disconfort. Îl făcea să se simtă mai bine pentru că probabil acționa corect; dar și mai rău pentru că ea nu era acolo să-i confirme acest fapt.

– Oare te poate ajuta vreun vecin?

Benjamin privi afară. Avea un vecin, dar nu genul care ar fi ajutat. Avea păreri neplăcute despre străini și spunea lucruri nepotrivite despre femei. Din interacțiunile limitate ale lui Camille cu el la supermarket, era convinsă că fusese un susținător vocal al ieșirii din Uniunea Europeană.

– E extrasezon, spuse Benjamin. Nu e nimeni prin zonă.

– Bine. Dar centrul pentru câinii fără stăpân este închis acum.

Până luni, spuse Laura.

– Nu pot să-l las afară până luni, spuse Benjamin.

– Nu prea, spuse Laura.

Benjamin își scărpină cotul. Privind înapoi pe fereastră la câine, care sorbea din micile bălți de pe verandă, puse telefonul jos.

– La naiba, spuse el pentru a treia oară în acea zi.

Afară, vântul începuse să bată mai tare, făcând firele de iarbă să se culce la pământ. Benjamin își puse o pereche de mănuși de spălat vase și se duse la ușa. O deschise doar un pic, suficient cât să se uite la corpul firav al câinelui, tremurând în ploaia mărunță, având cutia toracică ieșită în evidență prin blana cu imprimeu de tigru.

Câinele își strecură capul prin deschizătura ușii.

– Probabil va trebui să intri, spuse Benjamin.

Doi

Înăuntru, câinele se învârtea în jur, trăgând de lesă și mirosind lucruri. Încă tremura.

– Probabil n-ai simți frigul atât de tare dacă ai avea un procent mai mare de grăsime corporală, spuse Benjamin urmându-l în bucătărie.

Ghearele câinelui făceau zgomot pe linoleum, în timp ce se deplasa spre unul dintre dulapuri și îi lingeau ușa.

– Acum va trebui să spăl ușa, spuse Benjamin.

Câinele se apropie de el și se așeză cu lăbuțele din față foarte apropiate una de cealaltă.

– Nu înțeleg de ce îți este încă frig, spuse Benjamin. Ești înăuntru.

Cu mănușile lui galbene pe post de scut, îi desfăcu lesa și o puse pe blatul din bucătărie. Apoi se aplecă și îi frecă picioarele din spate, trecându-și mâna de-a lungul denivelărilor coloanei. Cu palma întinsă pe abdomenul câinelui, simțea cum îi bătea inima, apăsându-i coastele și pompând sângele în corp.

– Te simți pierdut? spuse el.

Dar întrebarea părea prostească. Pierderea direcției nu îi era întotdeauna atât de clară. Știa că se poate simți nelalocul lui chiar și atunci când se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. De multe ori, nu avea legătură cu locația.

Câinele se îndreptă spre măsuta de cafea, se frecă de canapea, apoi își coborî nasul într-o ceașcă de ceai rece. Benjamin ridică

ceașca și văzu o molie dezintegrată înăuntru, conturul ei estompându-se pe suprafața lichidului. Își făcu o notă mentală despre locurile pe care le atinsese câinele. În timp ce vărsa ceaiul în chiuvetă, molia se blocă temporar în scurgere înainte de a dispărea.

Benjamin se întrebă dacă animalul fusese forțat să bea apă sărată sau din bălți cât timp rătăcise.

– Îți voi aduce ceva de băut, spuse el umplând un bol de salată cu apă de la chiuvetă.

Puse bolul în fața câinelui, iar acesta bău pentru ceea ce păru o eternitate. Când își ridică capul, mici perle de apă îi atârnavă în firele fine de păr de pe bot. Benjamin privi cum una dintre ele căzu printre fibrele covorului.

– O să te pun în baie, spuse el. Pentru că nu mă pot uita la tine cât timp cotrobăi prin toată casa și îmi atingi toate lucrurile.

Benjamin îl îndrumă cu grijă până în baie, ferindu-se să îl atingă. În timp ce închidea ușa băii, câinele îl urmărea cu ochi blânzi.

– Promit că n-am să fiu plecat mult, spuse el sperând ca patru-pedul să nu urineze.

Benjamin folosi spray dezinfectant pe zonele pe care câinele le atinsese, oprindu-se în timp ce pășea pe covorul oranj ca să-și răsfîre degetele de la picioare într-o pată umedă. Înșfăcă o pernă, își înfipse fața în ea și țipă puternic. Când termină, se privi în oglindă. Obrajii și gâtul îi erau roșii. Rămase în liniște.

– Sunt bine, spuse el prin ușa băii, în caz că zgomotul i-ar fi cauzat câinelui stres, în caz că emoțiile sale l-ar fi afectat.

La muncă, atunci când ambalajul unei tăvi cu pui se spărsese pe cântarul casei de marcat a lui Benjamin și lichidul său cursese în interiorul circuitelor, Camille îi explicase cu grijă importanța eliberării negativității. În timp ce Benjamin petrecuse mai bine de patruzeci de minute spălându-și suctul roz de pui de pe mâini și spațiul de lucru, Camille îi spusese că fluxul de energie este

constant și de neclintit. Îi explicase că trebuie să crezi spațiu emoțiilor, ca și cum ai ghida un râu către mare. Zisese că modul ei de a face asta era, deseori, să țipe în geacă după o tură dificilă. Îi dăduse și lui Benjamin o geacă să încerce.

– Deja îmi este foarte cald, spuse Benjamin.

– Nu ți-am dat-o să o porți. Vom elimina niște sentimente negative, spuse ea urcându-se pe un scaun din apropiere. Am constat că un pic de înălțime în plus ajută. Pentru proiecție.

Urcat pe scaun, Benjamin privi spre Camille pentru un semnal. Când ea își apăsă fața în haină, făcu și el la fel. Țipară până când fețele lor se făcură roșii.

– Te simți mai bine? întrebă Camille. Mai liber?

– Puțin, spuse Benjamin.

De fapt, se simțea cu mult mai bine. Parțial din cauza țipatului și parțial pentru că prezența lui Camille îl liniștea. Rareori lăsa lucrurile să o deranjeze, iar el găsea asta reconfortant. Era încrezătoare și bună la suflet și, în principiu, atât era suficient.

În rulantă, Benjamin își rulă mânușile galbene meticuloasă ca să le scoată de pe mâini și le așeză pe marginea chiuvetei. Rupse o foaie dintr-un carnet de pe masă și scrisese o listă cu locurile pe care le atinsese câinele. Peretele din hol, canapeaua (deja curățată), covorul – în întregime.

Lista era de ajutor. Memoria lui era mai puțin agilă când era agitat, iar lista îl ajuta să nu uite ce obiecte și zone atinsese câinele.

În baie, câinele stătea pe covoraș, exact așa cum îl lăsase.

– Îmi pare rău că am țipat, zise el. Doar mă descărcam.

Benjamin făcu gestul pentru „descărcare”, fluturându-și mâinile în jurul tâmpelor. În timp ce vorbea, câinele își ciuli urechile, ca și cum o altă poziție l-ar fi ajutat să înțeleagă mai bine ce spunea Benjamin.

– Acum am făcut o listă, menționează băiatul arătându-i bucata de hârtie. Așa că nu mă voi mai stresa atât de tare că îmi contaminez lucrurile. Le pot dezinfecta mai târziu.

Câinele căscă, întinzându-și gâtul.

– Am să fac o baie, spuse Benjamin.

Benjamin dădu drumul la robinete la maximum, apoi își împături hainele și le puse pe capacul toaletei. În timp ce cada se umplea, se uită în oglindă la corpul său gol. În copilărie, acorda mereu atenție tenului său palid, pentru că învățase despre ciurma neagră la istorie și trăia cu frica de a deveni cenușiu și a muri ca oamenii săraci din manual. Își cuprinse automat testiculele pentru a se asigura că nu are noduli.

– Poți să te întinzi, dacă vrei, îi spuse câinelui făcând un gest spre podea.

În timp ce cada se umplea, câinele se rotea în cercuri neobișnuit de mici. După trei sau patru rotații, se lăsă într-o poziție de sfînx întinzându-și picioarele din față și strângându-le pe cele din spate sub el.

Benjamin păși în cadă. Pe măsură ce cobora, simțea cum valul fierbinte se ridică și se întinde pe corpul lui, încălzindu-i pielea. Se lăsă în jos până când apa îi ajunse la nas și clipi de câteva ori, apoi se scufundă complet.

Cu ochii deschiși sub apă, își privi părul plutind, depărtându-se de cap, legănându-se ca algele marine. Simțea nevoia acută de oxigen în corp, adozin trifosfatul din celulele sale epuizându-se în timp ce încerca să calculeze exact cât timp bunica lui fusese în spital. Lumina de pe gresie oscila în diagonale ordonate și strălucitoare.

Forma lungă și întunecată a capului câinelui apărură deasupra lui, deasupra suprafeței apei. Când Benjamin se ridică, câinele se îndepărtă, dar încă putea citi numele de la gâtul lui.

Era scris: Mărețul Gary.

TREI

Benjamin se uscă cu prosopul în timp ce apa se scurgea printre picioarele lui. Își înfășură prosopul în jurul taliei și păși pe covorașul de baie. În sufragerie, porni caloriferul și își luă haine curate de pe uscător. În timp ce îmbrăca un pulover, Gary sări pe canapea și se ghemui ca un crevete.

– Doamne, zise Benjamin luând în deșert numele Domnului, apoi aruncă o privire către un tablou în acuarelă al Mântuitorului de pe șemineu.

Bunica lui nu fusese niciodată foarte religioasă, dar avea câteva suvenire pentru că tatăl ei fusese preot. Benjamin putea înțelege cât de tentant ar fi să crezi într-un scop mai înalt, într-o viață după moarte, însă el, pur și simplu, nu putea să creadă în așa ceva. Sfârșitul i se părea un lucru final. Liniștea de după spargerea unui pahar. Paginile goale de la sfârșitul unei cărți.

Benjamin spera că bunica lui nu avea aceeași gândire, că avea capacitatea să creadă că, atunci când luminile se sting, se va trezi undeva diferit, într-un alt corp. Într-o altă viață.

Benjamin luă o pernă și o folosi pentru a-l împinge pe Gary, fără succes, spre marginea canapelei.

– S-ar putea să ai particule de murdărie pe labe, spuse el împingând puțin mai tare, fiind forțat să-și imagineze părțile unei labe de câine care ar putea găzdui astfel de jeg.